

Heti áhítat 2021. február 23. **Emlékezz arra, hogy ki vagy!**

Textus: „*Dávid zsoltára. Az Úré a föld és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók. Mert ő vetette meg alapját a tengereken, ő rögzítette a folyókon. Ki mehet föl az Úr hegyére, és ki állhat meg szent helyén? Az ártatlan kezű, a tiszta szívű, aki nem sóvárog hiábavalóság után, és nem esküszik hamisan. Áldást nyer az ilyen az Úrtól, igazságot a szabadító Istentől. Ilyen az a nemzedék, amely hozzá folyamodik, akik Jákób Istenének orcáját keresik.*” Zsolt 24,1-6

A dicső király bevonulása címet viseli a 24. Zsoltár. Éppen ezért gyakran adventi igeként szokták olvasni. Viszont úgy érzem, hogy ebben a böjti időszakban is számos fontos üzenetet rejt a számunkra.

Azt mondják, hogy a lelki élet nem más, mint emlékezés. Emlékezés arra, hogy mi az ember őseredeti helyzete és állapota. Emlékezés az Édenre. Az Édenre, amely nem csak egy geográfiaileg behatárolható hely, hanem egy állapot, amely akár bennem is feltárulkozhat. Ilyen értelemben kell emlékeznünk a mai Istentől meglehetősen elzárkózó világunkban arra, amit az első két vers kifejez: az Úré minden, ami a földön van, a rajta lakók az élőlények és minden. Ebben a mindenben természetesen mi is benne vagyunk személy szerint. Tehát mire kell emlékeznünk? Arra hogy az Úré vagyunk. Ha ez a felismerés nem táruul fel, akkor lelki életünk és vele párhuzamosan testi mivoltunk is jó esetben helyben toporog, rosszabb esetben degenerálódik.

A mindenható Isten felismerése után a zsoltár a templomba menetel képét hozza elő, amely szimbolikusan az Úrral való közösséget jelenti. Hiszen a templom volt a találkozás helye, az Istennel való találkozás közösség helyszíne. Kiléphet tehát közösségre az Úrral? Ki mehet be a templomba? Több ismérvet felsorol alapigénk. Ártatlan kezű, tisztaszívű, nem sóvárog, nem esküszik hamisan. Ha mélyebben megvizsgáljuk ezeket a tulajdonságokat, akkor egyértelmű párhuzamot tudunk vonni a tízparancsolattal. Mindegyik tulajdonság egy parancsolatnak feleltethető meg. Ne ölj! Ne lopj! Egyedül az Urad tiszteld! Ne kívánd azt, ami a felebarátodé! Ne tégy hamis tanúbizonyságot! Magyarul, egy erkölcsi követelménye van annak, hogy az ember az élő Isten közelébe kerüljön. A protestáns etika nagy hangsúlyt fektet a kegyelemből történő megigazulásra. Ez viszont nem zárja ki azt, hogy maga az ember is törekedjen a lelki megjobbulásra.

Az évnek ez a kikelet és tavasz felé vezető szakasza, úgy érzem, kedvez annak, aki a lelki életben akar tevékenykedni. A bennünk felerősödő energiákat a böjten ilyen fajta lelki tevékenységekre is kell fordítani, mert ez a feltétele annak, hogy az ember meg állhasson Isten előtt. Úgy is lehetne fogalmazni, hogy a lelki meg jobbulás nem más, mint a szemünkön lévő hályog fokról-fokra történő eltávolítása. Mit veszünk észre tisztuló látásunkkal? A templomban valóságosan megjelenő Istent.

Viszont nemcsak a vele való találkozás a jutalma ennek a belső megtisztuló folyamatnak, hanem egy olyanfajta áldás, ami az igazságot és a szabadságot rejt magában. Hiszen azt írja az ötödik vers: „*áldást nyer az ilyen az Úrtól, igazságot a szabadító Istentől.*” Úgy gondolom, ez azt jelenti, hogy amikor az ember elhatározza a lelki úton járást, és önmaga megjobbítását tűzi ki célul, önvizsgálatot tart és a megszentelődés útján erőt fejt ki, akkor ebben az elhatározásában mellé áll az ő Teremtője. Erőt ad neki és kíséri végig ezen az úton.

Az alapige záró verse, a 6. vers áldás fogalmaz meg annak a nemzedéknek, amely ilyen módon hozzá folyamodik. A logika törvénye alapján viszont ez az áldás azok számára, akik ezt nem teszik meg átokká válik. Ez egy vagy-vagy kérdés és döntés. Vagy az Úr vagy Beliál. Vagy a templomhegy, vagy a züllés. Vagy az áldás vagy az átok. Köztes döntés, és ebben az esetben arany középút nem létezik. Nincs értékeslegesség. Persze mondhatja valaki azt, hogy én se nem az Úr se nem a Beliál oldalán állok, de ezzel már döntött az Istennel szemben álló oldal mellett.

Megkönnyíti a döntésünket az emlékezés. Az emlékezés, amely ilyen esetben nem feltétlenül egy racionális, kognitív folyamat, hanem inkább az intuíció körébe tartozik. Ebből kifolyólag -bizonyítani nem tudom- csak azt tudom mondani, hogy meg kell próbálni. Nem túl böjti hasonlattal élve, soha nem fogod megtudni, hogy milyen az az asztal, amely jobbnál jobb ételekkel megterítve áll előtted, míg meg nem kóstolod azokat az ételeket, amik az asztalon vannak. Milyen a lelki úton járás? Lehetne könyveket, sőt könyvtárakat megtölteni a lelki útról szóló szavakkal, de erősebb a tapasztalat. Az, amikor az ember rálép vagy a következő lépést megteszi ezen az úton

Emlékezzünk tehát arra, hogy kié vagyunk. és tegyünk meg mindent annak érdekében, hogy ez ne csak emlékezés hanem egy mindennapos életközösség és valóság legyen! Ámen.

Készítette: Fehér Norbert vallástanár